

Trīsdesmitā diena: Mājas Baznīcas aizbildnis

Dievs ir kopība. Dažādu personu vienība. Trīs Personas, kas nesaplūst kopā, nedz arī izšķīst kādā kosmiskā enerģijā, bet gan viņu darbība ir saskanīga. Tās atšķiras un viena otru papildina.

Tēvs nav Dēls, un Dēls nav Gars. Tēvs ir mūžīgi Mīlošais, viņš katrā no mums uzmodina mīlestību. Dēls ir mūžīgi Iemīlētais, viņš palīdz saprast, ka piekrišanai būt mīlētam ir dievišķa izcelsme. Svētais Gars ir mūžīgā Mīlestība, kas vieno Mīlošo un Iemīlēto. Tēvs rada, Dēls iemiesojas, Gars ir Klātbūtne, kas mierina un modina harizmas un kalpošanas. Dievs ir pilnīga komūnija, kas veidota no harmonijas dažādībā.

Jāzebs, Marija un Jēzus ievada mūs Dieva kopības noslēpumā. Dieva kopības pilnīgākais atspulgs cilvēku veidotajā ģimenē ir saskatāms ģimenē no Nācaretes. Debesu Trīsvienības iniciācijas rezultātā Ģimene no Nācaretes tapa par šīs zemes Trīsvienību. Marija ir žēlastības pilna, Jēzus pieauga gados un žēlastībā pie Dieva un cilvēkiem (sal. Lk 2, 52), Jāzebs bija taisnīgs vīrs (sal. Mt 1, 19). Pateicoties ģimenei no Nācaretes, katra cilvēku veidota saime ir “personu kopība, kas atspoguļo Tēva un Dēla vienību Svētajā Garā” (KBK, 2205). Šis atspulgs kaut kādā mērā ir attiecināms uz katru ģimeni. Ar Nācaretes ģimenes starpniecību katra ģimene ir ietverta Dievā – Trīsvienībā un tam pieder.

Pieticīga dzīvesveida skola Jēzum bija Nācaretes mājās, tajās Viņš “auga un pieņēmas spēkā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija pār viņu” (Lk 2, 40), tad sekoja Jēzus atklāšanās brīdis svētnīcā – “Man vajag būt pie tā, kas attiecas uz manu Tēvu” (Lk 2, 52). Jeruzālemes noslēpumā ir ietverts Nācaretes noslēpums – bez ikdienā uzstādītā mērķa un jēgas meklējumiem, ko ikdienā nevarēs sasniegt un izprast.

Jāzebs un Marija, kuri vēl nespēj saprast šo notikumu jēgu un nozīmi, atspoguļo Baznīcas kopienas pirmtēlu. Jāzebs pilda sarga lomu attiecībā uz Jēzu ne vien kā miesassargs, bet viņš arī glabā katru Jēzus izteikto vārdu, līdzīgi kā graudus, kas uzdīgs un dos ražu. Tāpat jebkurš ticīgs cilvēks nevar pilnībā iepazīt Jēzus noslēpumu pie pirmās satikšanās ar Viņu. Ticīgais, pēc Jāzēpa parauga, glabā Jēzus vārdus savā sirdī, mācās tos no galvas, pat tad, kad nespēj tos pilnībā saprast.

Jāzebs līdz ar Mariju atradās Jēzum cieši klāt. Jāzebs var būt mums skolotājs, kurš iemācīs saprast Jēzu un pieaugt Viņā, ieklausīties un glabāt, iekš mūs un ap mūs. Tas, kurš sniedz atbildi Jēzus draudzības piedāvājumam, dos noturīgu augli (sal. J 15, 15-16).

Jāzebs nepiedāvā mums sevi pašu par paraugu, bet gan norāda uz Jēzu. Viņš izvēlas Jēzum vārdu “Tas, kurš glābj”. Līdzīgi Jāzēpam to darījis Jānis Kristītājs – norādīs uz Kungu un Viņa nodomu dāvēt pestīšanu katram.

Mūsdienu sabiedrībā tēvu trūkums ir acīmredzams fakts, tāpēc svētais Jāzebs ir brīnišķīgs un patiesi tēvišķīgas stājas piemērs dzīvē, formācijā un ticībā.

Šo un citu iemeslu dēļ svētais pāvests Jānis XXIII pasludināja viņu par vispārējās Baznīcas aizbildni, savukārt ar pāvesta Franciska lēmumu liturģijā svēto Jāzepu tagad pieminam otrajā, trešajā un ceturtajā euharistiskajā lūgšanā Svētās Mises laikā.